

בית משפט השלום בנצרת

ת"א 22083-11-20 ביטר נ' נקר

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט בכיר יוסף סוהיל

תובע אליק ביטר

נגד

נתבע יוסי נקר
ע"י ב"כ עוה"ד יצחק שפרבר

פסק דין

1 פתח דבר

2 1. זוהי תביעה לפיצוי בסך 120,000 ₪ בגין נזקים שלכאורה נגרמו לתובע, בעילה לפי חוק
3 איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 (להלן: "החוק").
4 התובע והנתבע הינם עורכי דין במקצועם.

5 2. בתביעתו עתר התובע לפיצוי בסך 120,000 ₪ (לצורכי אגרה) ללא הוכחת נזק, מכוח חוק
6 איסור לשון הרע. כן עתר התובע להורות לנתבע למחוק את הפרסום המהווה, לטענתו, לשון
7 הרע, ולפרסם הודעת התנצלות בכל מקום בו פורסם הפרסום הנטען (ראו סעיף 46 לכתב
8 התביעה).
9

10

11 הסדר דיוני

12 3. בדיון מיום 24/1/2023 הגיעו הצדדים להסדר דיוני לפיו יינתן פסק דין מנומק על יסוד
13 כתבי הטענות והתצהירים, על צרופיהם, ולאחר הגשת סיכומים בכתב, ללא שמיעת ראיות.
14 כן הוסכם שאין מחלוקת בדבר עצם הפרסום ונוסח הפרסום הנטען.
15
16 (מכאן ואילך, ההדגשות שלי, אלא אם צויין אחרת).

17 הפרסום מושא התביעה
18

19 4. על-פי כתב התביעה, התובע ייצג לקוח, מטעם הלשכה לסיוע משפטי (להלן: "הלקוח"),
20 במסגרת הליכי נזקקות בעניין בנו הקטין של הלקוח (להלן: "הקטין"), המתבררים בבית
21 המשפט לנוער בנצרת.

בית משפט השלום בנצרת

ת"א 22083-11-20 ביטר נ' נקר

תיק חיצוני:

1 בתאריך 18/12/17 התקיים דיון בפני הוועדה לתכנון טיפול בעניינו של הקטין, מטעם
2 שירותי הרווחה בעיריית מגדל העמק (להלן: "הוועדה"). לדיון התייצב הלקוח כשהוא
3 מלווה על ידי הנתבע כמייצג נוסף, לכאורה.

4
5 5. במהלך הדיון בוועדה פירסם הנתבע פוסט בדף הפייסבוק שלו, בזו הלשון:

6 "קורה פה דבר מדהים בוועדת החלטה במגדל העמק. עו"ד מהסיוע
7 המשפטי, עו"ד אליק ביטר, שאמור לייצג את האבא, מביע בוועדה
8 עמדה בניגוד לדברי האב, ומבקש את האומנה לטווח ארוך, כאשר
9 האב מבקש את החזרת הילד מיד, ועוד אומר זו עמדת המוקצועית,
10 משל הוא בהכשרתו עו"ד או מומחה למסוגלות הורית ולא עו"ד
11 מייצג.

12 בעקבות זאת, פיטר הלוקוח את עורך הדין אליק ביטר ודרש ממנו
13 לעזוב את המקום, אך עורך דין ביטר למרות שפוטר מסרב לעזוב את
14 המקום וממשיך להציג מצג של עורך דין מייצג.

15 הודעתי לעו"ד ביטר שאני מתכוון לפרסם את הדברים. "אם תגיד
16 את שמי אתבע אותך דיבה". תתבע, חבר יקר למקצוע, תתבע, הכל
17 מתועד. יש אינטרס ציבורי לפרסם התנהלות של עורך דין מהסיוע
18 המשפטי. לא יעלה על הדעת שעורך דין מטעם המדינה מפוטר והוא
19 ממשיך לייצג. לא יעלה על הדעת שעו"ד מטעם הסיוע המשפטי
20 ייצג בניגוד לעמדת לקוחו" (להלן: "הפרסום").

21
22 **עיקר טענות התובע**

23 6. הפרסום מהווה לשון הרע ונועד להשפיל ולבזות את התובע, לפגוע בשמו הטוב, בתדמיתו,
24 במקצועיותו, ביושרו, ובאמינותו של התובע, כל זאת במטרה לזכות באהדה על חשבון
25 התובע.

26
27 7. הנתבע הפר חובת הסודיות והחיסיון של עו"ד-לקוח, חובה הקיימת עפ"י כל דין ונוהג –
28 לרבות ובייחוד איסור פרסום דברים הנאמרים בוועדה לתכנון טיפול בעניין קטינים, שהנה
29 חסויה.

30
31 8. הנתבע נהג באופן בלתי מקצועי וחברי כלפי התובע, בחוסר תום לב משווע ובכוונה להפיק
32 רווח אישי לעצמו. הנתבע עשה דין לעצמו, פגע בכבוד חברו למקצוע, והפר את כללי
33 האתיקה המקצועית.

34

בית משפט השלום בנצרת

ת"א 22083-11-20 ביטר נ' נקר

תיק חיצוני:

9. הפרסום מהווה פגיעה במוניטין של התובע כעורך דין עצמאי שנותן שירות ללקוחותיו, ופוגע במקור פרנסתו היחיד. הפרסום זכה לשיתופים רבים על ידי הנתבע ועל ידי אחרים, וכן לתגובות רבות מעשרות צופים. יתרה מזו, הנתבע סירב למחוק את הפוסט אף שהתובע פנה אליו בכתב בעניין זה.

5

6

עיקר טענות הנתבע

10. הלקוח שכר שירותיו של הנתבע, כעו"ד פרטי, על מנת לייצגו בוועדה במקום התובע, חרף זאת התעקש התובע להמשיך לייצג את הלקוח באותה ישיבת וועדה.

8

9

11. במהלך הדיון בוועדה נהג הנתבע בניגוד גמור לחובתו המקצועית והאתית כעו"ד מייצג, והציג עמדה הנוגדת את עמדת הלקוח מול רשויות הרווחה. הלקוח הסביר לנתבע באותה וועדה שהתובע פועל נגד האינטרסים שלו ואף ביקש מהתובע לעזוב את הישיבה, אך התובע סירב לעשות כן.

13

14

12. הנתבע לא פרסם מידע סודי ואינו אחראי על תגובות של אחרים על הפרסום. הנתבע לא פגע בחובת הסודיות השייכת ללקוח, שכן בפרסום לא הופיע כל פרט מזהה של הלקוח ובנו הקטין, מלבד שמות עורכי הדין.

17

18

13. בהיות התביעה מבוססת על עוולת לשון הרע, ולא על עוולת רשלנות מקצועית, מיותר יהיה לבחון את התנהגות הנתבע בניהול ההליכים כמייצג של הלקוח.

20

21

14. אין בפרסום שנעשה משום הוצאת לשון הרע. מכל מקום, הפרסום נהנה מההגנות שבסעיף 13 לחוק איסור לשון הרע בהיותו פרסום מותר. כן, נהנה הנתבע מהגנת אמת בפרסום, שבסעיף 14 לחוק, ומההגנות שבסעיפים 15 ו-16 לחוק, שכן הפרסום נעשה בתום לב.

24

25

26

דיון והכרעה

15. אין חולק, כי הפרסום בדף הפייסבוק של הנתבע מהווה פרסום כהגדרתו בחוק, שכן רואים פרסום לפי החוק כפרסום אם היה מיועד לאדם זולת הנפגע והגיע לאותו אדם (או לאדם אחר זולת הנפגע, (סעיף 2(ב)1) לחוק איסור לשון הרע).

29

30

האם יש בפרסום לשון רע

16. משאין חולק בדבר עצם הפרסום, נשאלת השאלה באם יש בפרסום משום הוצאת דיבתו

31

בית משפט השלום בנצרת

ת"א 22083-11-20 ביטר נ' נקר

תיק חיצוני:

1 של התובע.

2 סעיף 1 לחוק מגדיר "לשון הרע, מהי":

3 "לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

4 (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג
5 מצדם;

6 (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

7 (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו,
8 במשלח ידו או במקצועו;

9 (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו
10 המינית או מוגבלותו;

11 בסעיף זה "אדם" – יחיד או תאגיד".

12
13 17. שאלה זו יש לבחון בעיניים אובייקטיביות, בעיניו של האדם הסביר, ולא בעיניהם של

14 התובעים (ראו: ע"א 334/89 מיכאלי נגד אלמוג (20.12.92); וכך ע"א 4534/02, רשת שוקן

15 בע"מ נ' הרציבוקיץ (04.03.04) (להלן: עניין שוקן)). על המבחן לקביעה "לשון הרע מהי"

16 עמד בית המשפט העליון ב-רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר, פסקה 24 לפסק דינו של

17 השופט ריבלין (12.11.2006):

18 "בניתוח שאלה זו, "המבחן הקובע הוא, מהי, לדעת השופט היושב בדיון,
19 המשמעות, שקורא סביר היה מיחס למילים" (ע"א 740/86 תומרקין נ'
20 העצני, פ"ד מג(2) 333, 337). הנה אפוא, עלינו לשאול ולשקול, מה היה
21 מבין האדם הסביר, לנוכח האמירות הפוגעניות אלא שבית משפט,
22 בעת שהוא בא לפרש ביטוי מלעז, אינו בוחן את כוונותיו של המפרסם,
23 אף לא את האופן בו הבינו את הביטוי הנפגע או השומעים-בפועל (ראו
24 ע"א 257/57 אפלבויס נ' בן גוריון, פ"ד יד 1205, 1215; פרשת תומרקין
25 הנ"ל, בעמ' 337; אולם ראו חריג לכך בסעיף 16(ב)(3) לחוק איסור לשון
26 הרע). השאלה המכרעת היא אובייקטיבית, לאמור - יש לתור אחר המובן
27 הטבעי והרגיל של הפרסום בעיני האדם הסביר (ראו גם ע"א הארץ, בעמ'
28 300). כך לגבי פרשנות הביטוי, וכך לגבי עצם השאלה האם יש בו,
29 בביטוי, כדי להוות "לשון הרע" (ראו גם ע"א 809/89 משעור נ' חביבי,
30 פ"ד מז(1) 1, 7). זאת וגם זאת: משמעותה של התבטאות אינה נגזרת אך
31 ורק מפירושה המילולי או הבלשני המדויק של המילים שבהן נעשה שימוש.
32 נסיבות חיצוניות הסובבות את הפרסום, ההקשר בו נאמרו הדברים - כל
33 אלה, וכיוצא באלה, יש בהם כדי ללמד מהו, אל נכון, פירושו של
34 הפרסום".
35

36 18. ארבעה שלבים לבחינת וניתוח ביטוי לשם קביעה אם עוולת לשון הרע מתקיימת, זאת כפי

37 שנקבע בעניין שוקן ע"י כב' הנשיא (בדימוס) א' ברק:

38 9. ניתוח ביטוי במסגרת עוולת לשון הרע נעשה בארבעה שלבים.

39 בשלב הראשון, יש לשלוף מתוך הביטוי את המשמעות העולה ממנו, לפי
40 אמות המידה המקובלות על האדם הסביר. כלומר, יש לפרש את הביטוי
41 באופן אובייקטיבי, בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת
42 (שנהר, בעמ' 109).

בית משפט השלום בנצרת

ת"א 22083-11-20 ביטר נ' נקר

תיק חיצוני:

1 בשלב השני, יש לברר, בהתאם לתכלית החוק לאיזונים חוקתיים, האם
2 מדובר בביטוי אשר החוק מטיל חבות בגינו, בהתאם לסעיפים 2 ו-1 לחוק
3 (השוו, Procedure and Practice (2nd David Price Defamation - Law, ed., 2001), p. 3-4
4 (Price להלן)).

5 בשלב שלישי, בהנחה שעברנו את המשוכה השנייה, יש לברר האם עומדת
6 למפרסם אחת ההגנות המנויות בסעיפים 13-15 לחוק.

7 השלב האחרון הוא שלב הפיצויים. ודוק: 'האיזון החוקתי בין הזכות לשם
8 הטוב ולפרטיות לבין הזכות לחופש הביטוי משתרע הן על קביעת
9 האחריות (בנזיקין ובפיליזם) בגין לשון הרע, והן על קביעת הסעדים
10 הננקטים כאשר מתגבשת האחריות (פרשת אמר). כך, האיזון שולט על
11 קביעת הגדרת הביטויים המהווים לשון הרע, על היקפן של ההגנות
12 המנויות בחוק ועל סוגיית הפיצויים (שם, סעיף 9 לפסק-הדין).

13
14 19. על ההלכה הנ"ל חזר בית-המשפט העליון ב-ע"א 7380/06, דרור חוטר ישי נ' מרדכי גילת
15 (פורסם בנבו) [02.03.2011], מפי כב' השופטת מ' נאור, סעיפים 36 – 37 לפסק-דינה.

16 בהקשר זה נקבע כי אין לייחס חשיבות לכוונת המפרסם או לדרך שבה הובן הפרסום
17 מצד הטוען לפגיעה בשמו הטוב ולתחושת העלבון הסובייקטיבית שלו. כאמור, לשון הרע
18 עשויה להשתמע לא רק מהפרסום אלא גם מנסיבות חיצוניות. נסיבות אלה עשויות להקנות
19 לפרסום משמעות שאותה לא ניתן בשום פנים להסיק מדבר הפרסום עצמו (אורי שנהר,
20 דיני לשון הרע, עמ' 115 (תשנ"ז-1997) (להלן: "א.שנהר").

21
22 20. בעידן המדיה הדיגיטלית מתחולל "ריכוך" לזכות חופש הביטוי לעומת השם הטוב. ב-ע"א
23 4447-07 רמי מורני ברק אי.טי.סי. [1995] החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ, פ"ד
24 סג(3) 664 (2010) התייחס בית-המשפט העליון להחלת דיני איסור לשון הרע במרחב
25 הווירטואלי וליחסי הגומלין והמתח בין הזכות לשם טוב והזכות לחופש ביטוי:

26 "הזכות לשם טוב ולכבוד אינה מתאינת במרחב הווירטואלי
27 ואין להסכין עם הילכדותה ברשת. ... , שאלה היא האם ראוי
28 להחיל את דיני לשון הרע הקיימים על פרסומים משמיצים
29 באינטרנט (ראו למשל יובל קרניאל "אנונימיות ולשון הרע
30 באינטרנט – בין חופש ביטוי להפקרות", פורסם באתר המכון
31 הישראלי לדמוקרטיה). לטעמי, נדרשת הסדרה של הנושא, אך
32 בהיעדר עדכון ראוי של דיני לשון הרע הקיימים מוטב להחילם
33 "בשינויים המתחייבים" מאשר להניח קיומה של לאקונה.
34 השינויים המתחייבים כוללים היבטים שונים של הפרסום
35 באינטרנט, ובהם: המשקל המועט שניתן לעיתים קרובות
36 להתבטאויות במסגרת תגוביות בכלל, ובמסגרת תגוביות
37 אנונימיות בפרט; ריבוי התגוביות באופן שלעיתים קרובות
38 הפרסום המשמיץ "נבלע בהמון"; והנגישות של הנפגע-עצמו,
39 ושל שוחרי טובתו, לאותם אתרים שבהם נעשה הפרסום הכולל
40 לשון הרע, והיכולת לפרסם הכחשות ותגובות מתאימות
41 ("התרופה לדיבור הפוגע – היא דיבור נוסף" – עניין בן גביר,
42 פס' 17 לפסק-דיני). כל אלה עשויים לעיתים תכופות לייתר

בית משפט השלום בנצרת

ת"א 20-11-22083 ביטר נ' נקר

תיק חיצוני:

- 1 את הצורך האמיתי בקיומה של תביעת לשון הרע, ואף להפוך את
 2 טענות הנפגע ל"זוטי דברים".
 3
- 4 21. ברע"א 1688/18 סרנה נ' נתניהו (15/4/2018), הדגיש כבי' השופט עמית את "הפסיקה
 5 הרווחת לפיה גם פרסומים במרשתת ובפייסבוק כפופים לאיסורי לשון הרע בשינויים
 6 המחוייבים", והוסיף:
- 7 "קבלת גישתו של בא כוח המבקש לגבי זירת הפייסבוק משמעה
 8 התרה מוחלטת של הרסן, ובמקום שכיכר השוק תוצף באלף פרחים
 9 של חופש הביטוי, עלול דווקא הניחוח הכבד של מי השופכין שעלו
 10 על גדותיהם להשתלט על השיח.
 11 איסור לשון הרע, על מכלול החסינויות וההגנות שבו, תוך
 12 יישומו המושכל והתאמתו לעידן המודרני - כולל ההתחשבות
 13 בטיב הפרסום ובזירת הפרסום בבחינת "המדיום הוא המסר" -
 14 יש בו כדי לאזן בין מוכרי הפרחים בכיכר השוק לבין אחרים,
 15 שמרכולתם גסה ודברי הבלע והכזב שלהם מבקשים למלא את
 16 החלל".
- 17
 18 22. ולענייננו, לאחר שבחנתי תוכן הפרסום, הגעתי לכלל מסקנה, כי אין בפרסום משום הוצאת
 19 לשון הרע כלפי התובע. אף שהפרסום מותיר אצל הקורא רושם שלילי ביחס לתובע, איני
 20 סבור, כי יש בו כדי לבזות את התובע, או לשים אותו ללעג ולקלס בעיני הרבים. לא מצאתי
 21 בפרסום השמצה ו/או האשמה חמורה כלפי התובע, שיש בה, כדי לבזותו ולהשפילו בעיני
 22 הבריות.
- 23 ואף אם מכלול הדברים המתוארים בפרסום עלולים לעורר, בעיניו של אדם סביר, ספק
 24 בעניין מקצועיותו ודרכי התנהלותו של התובע כעורך דין, עדיין אין בכך די על מנת להוות
 25 לשון הרע בנסיבות העניין.
- 26
 27 23. כך או כך, גם אם נניח, לצורך הדיון, כי הפרסום פוגע במוניטין העסקי של התובע לרבות
 28 בכישוריו כעורך דין, הרי הוא עדיין חוסה תחת הגנת אמת הפרסום לפי סעיף 14 לחוק
 29 לשון הרע, בהיותו פרסום אמת לשעתה. הוראה זו קובעת, כי:
 30
- 31 "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה
 32 שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא
 33 תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו
 34 פגיעה של ממש".
 35
- 36 24. בית המשפט העליון התייחס להגנה אמת הפרסום ב- ע"א 844/12 מולקנדוב נ' פרוש
 37 (להלן: "עניין פרוש"), ופסק כי הגנה זו קמה למפרסם אם הוא יוכיח כי
 38 נתקיימו שני יסודות מצטברים, וכאומרו:

בית משפט השלום בנצרת

ת"א 22083-11-20 ביטר נ' נקר

תיק חיצוני:

1 31" הגנה זו משקפת את נכונות המחוקק להתיר פרסומים
 2 עובדתיים שיש בהם משום פגיעה בשם הטוב ואף בכבודו של
 3 מושא הפרסום, מקום שמתקיימים שני תנאים: (1) מדובר
 4 ב"אמת"; (2) מדובר במידע שיש בו עניין לציבור. היסוד
 5 הראשון הוא עובדתי בעיקרו, והוא נוגע להשוואה בין הפרסום
 6 לבין המציאות העובדתית. היסוד השני עוסק בשאלה האם
 7 קיימים לפרסום יתרונות חברתיים המצדיקים אותו, למרות
 8 לשון הרע שבו. שאלה זו היא ערכית בעיקרה (שנהר, עמ' 215).
 9

10 32" הדבר שפורסם היה אמת" - התנאי הראשון, כאמור, לתחולת
 11 הגנת אמת הפרסום, הוא "שהדבר שפורסם היה אמת". מרכיב
 12 זה נוגע למידת ההתאמה בין תוכן הפרסום לבין המציאות
 13 האובייקטיבית, כפי שהיא מוכחת באמצעות הראיות
 14 המובאות במשפט (שנהר, עמ' 217; ע"א 3199/93 קראוס נ'
 15 ידיעות אחרונות בע"מ, פ"ד מט(2) 843, 857 (1995) (להלן:
 16 ע"א קראוס))."
 17

18 ועוד, בית המשפט העליון **בעניין פרוש** לעיל התייחס לנטל הוכחת ההגנה של "אמת
 19 הפרסום" ולמידת ההוכחה, באומרו:

20 35" נטל הוכחת ההגנה של "אמת הפרסום" מוטל על המפרסם
 21 [ע"א 326/68 אסא נ' ליבנה, פ"ד כג(2) 25, 23 (1969); ע"א
 22 831/86 מאור נ' מיכאלי, פ"ד מד(1) 762, 771 (1990)].
 23 אשר למידת ההוכחה, בעבר הובעה בפסיקה הדעה כי כאשר
 24 מדובר בהגנת אמת הפרסום, עשוי הנתבע (המפרסם) להידרש
 25 להביא הוכחה שמידתה תעמוד "ביחס מתאים לרצינות תוכן
 26 הדיבה" [ע"א 670/79 הוצאת עתון הארץ בע"מ נ' מזרחי, פ"ד
 27 מא(2) 169, 186 (1987)]. עם זאת, דובר במקרה שבו מידת
 28 הקלון שהייתה טמונה בפרסום הייתה חמורה במיוחד (פרסום
 29 לפיו הנפגע משתייך לפשע המאורגן), ובפסיקה המאוחרת
 30 יותר נדמה כי רוככה אמירה זו, כך שככלל, מידת ההוכחה
 31 הנדרשת היא של מאזן הסתברויות רגיל במשפט אזרחי (ע"א
 32 קראוס, עמ' 857)."
 33

34 25. ההלכה הפסוקה בסוגיית הגנת אמת הפרסום הינה שרק שילובם של שני היסודות:
 35 אמיתות הפרסום ועניין ציבורי בו, יקים את ההגנה שבסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע
 36 (ראו: דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך, פסקה 22 (18.9.2014)).
 37

38 26. אבחן, אם כן, אם עלה בידי הנתבע להוכיח כי הדברים שפורסמו על ידו היו עובדות "אמת".
 39 הפרסום בוצע במהלך הדיון בוועדה ועל רקע ההתרחשויות בזמן אמת. הנתבע צירף תצהיר
 40 עדותו הראשית של הלקוח אותו ייצג התובע, ממנו עולה מפורשות, כי:

41 6" אני הבנתי שאליק ביטר (התובע – ס"י) אינו מייצג את רצוני ולכן
 42 ביקשתי שעורך דין יוסי בקר (הנתבע – ס"י) ידע לשייבה במקום
 43 אליק ביטר...

בית משפט השלום בנצרת

ת"א 22083-11-20 ביטר נ' נקר

תיק חיצוני:

9. במהלך הישיבה ביקש אליק ביטר לדבר והוא זיבר בניגוד
לעמדתו ובניגוד לרצונו ולכן ביקשתי ממנו שלא ימשיך לייצג
אותי".

הנה-אם-כן, עובדות הרקע, שעל יסודן הביע הנתבע את דעתו היו נכונות.

27. סבורני, כי מן הפרסום עצמו עולה כי מדובר בפרסום המציג את האמת מצדו של הנתבע
באשר להתנהגות בא כוחו של הלקוח. הפרסום הינו הצגת העובדות שקרו באמת, אין
מדובר בקביעת עובדה ו/או בעובדות לא נכונות. הרי הפרסום פירט את פעולותיו של התובע
והתנהלותו כעורך דין בהליך בו נטל חלק כמייצג לקוח, דבר שקיבל תימוכין מתצהירו של
הלקוח. נוכח המסגרת הדיונית המוסכמת, הלקוח לא נחקר על תצהירו ועדותו לא הופרכה.

28. אין ספק, כי האמת לבדה לא די בה כדי להצדיק את הפגיעה בשם הטוב, וזו תזכה להגנה
רק אם יש בפרסום מידע שיש בו עניין לציבור. זהו היסוד השני בהגנה זו.

29. יסוד זה בוחן האם ישנם יתרונות לציבור אשר מצדיקים את הפרסום למרות לשון הרע.
זאת, מתוך הנחה כי קיימת תועלת חברתית בקיומו של דיון ציבורי בנושא בו עוסק
הפרסום, על בסיס עובדות נכונות ((דנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות נ' קראוס, פד"י נב(3)
1, 39 (1998)).

עניין ציבורי בפרסום מתקיים: "אם ניתן לומר כי הבאת המידע בפני הציבור תתרום
ליכולתו של הציבור לגבש דעתו בעניינים ציבוריים או להביא לשיפור באורחות
חייו" (ראו ע"א 10281/03 אריה (אריק) קורן נ' עמינדב (עמי) ארגוב, פסקה 9 לחוות דעתה
של השופטת ע' ארבל (2006); ראו גם: שנהר, בעמוד 225).

30. על פי הלכת בית המשפט העליון, "עניין ציבורי" ייחשב כזה שידיעתו ברבים רלוונטית
להגשמתה של מטרה ציבורית, או שיש לציבור תועלת בידיעה אודותיו, אם לצורך גיבוש
דעתו בעניינים ציבוריים, ואם לשם שיפור אורחות חייו (ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד
נו(2) 607 (2002)).

ועוד קבעה ההלכה הפסוקה, כי את התיבה "עניין ציבורי" יש לפרש על דרך ההרחבה (ע"א
751/10 פלוני נ' דיין-אורבך (08.02.2012)).

31. ולענייננו, מצאתי כי מתקיים גם היסוד השני של ההגנה לפיו קיים עניין לציבור בפרסום
עצמו. הרי עו"ד המייצג לקוחות, וביתר שאת כשהוא מייצגם מטעם הסיוע המשפטי, ומציע
שירותיו המשפטיים לציבור הרחב חושף עצמו לביקורת, לעיתים שלילית ואף קשה מצדו

בית משפט השלום בנצרת

ת"א 22083-11-20 ביטר נ' נקר

תיק חיצוני:

- 1 של ציבור הלקוחות ועורכי דין אחרים. לציבור, לרבות ציבור עורכי-דין עמיתים למקצוע,
2 נתונה הזכות לפרסם דבר אמת על אודות התנלות עמיתי למקצוע, ולהביע את דעתם על
3 שירותיו והתנהלותו של עורך הדין בטיפול בתיקים ו/או באשר לשירות המשפטי שנותן
4 לציבור, אך אין צריך לומר, החירות להביע ביקורת אין משמעה זכות להשתלחות ללא רסן.
5
- 6 .32 בענייננו, אין לומר כי מדובר בפרסום משתלח, גס או בוטה בכינויים שהדביק לתובע, או
7 בשימוש במלים פוגעניות. סבורני כי מדובר בהתנסחויות מתונות ומאוזנות, יחסית, על אף
8 הרמיזות השליליות והציניות שבהן, לפיהן עולה, במשתמע, כי התובע אינו עושה עבודתו
9 באופן מקצועי ופועל בניגוד לרצון הלקוח.
10
- 11 .33 לא מצאתי כי התובע הצביע על נסיבות חריגות שיש בהם ללמד, כי יש בפרסום השמצה
12 ו/או האשמה חמורה כלפיו, או שיש בו, כדי לבזותו ולהשפילו בעיני הבריות. תוכן הפרסום,
13 בהתחשב בנסיבות פרסומו, אינו מקים עילה לפי חוק איסור לשון הרע.
14
- 15 .34 לאור אמור הגעתי לכלל מסקנה, כי **עומדת לנתבע הגנת אמת הפרסום לפי סעיף 14 לחוק**
16 **איסור לשון הרע.**
17
- 18 **סוף דבר**
- 19
- 20 .35 לאור המקובץ לעיל, הנני מורה על **דחיית התביעה.**
21
- 22 התובע ישא בהוצאות משפט לנתבע בסך - 2,000 ₪ ושכ"ט עו"ד בסך - 5,000 ₪ (כולל
23 מע"מ), ואשר ישולמו לנתבע תוך 45 ימים מיום המצאת פסק הדין, שאם לא כן, ישאו
24 הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.
25
- 26 **זכות ערעור תוך 60 ימים מיום המצאת פסק-הדין.**
27
- 28 **המזכירות תמציא לצדדים.**
29
- 30 ניתן היום, ה' תשרי תשפ"ד, 20 ספטמבר 2023, בהעדר הצדדים.
31

בית משפט השלום בנצרת

ת"א 22083-11-20 ביטר נ' נקר

תיק חיצוני:

יוסף סוהיל, שופט בכיר

1
2

